

NATASJA'S ZOON IS AL RUIM TWEE JAAR VERMIST

SIDNEY LUTE UIT ASSENDELFT IS SINDS 10 DECEMBER 2016 VERMIST

Sidney (19), een natuurliefhebber, was al eind oktober vanuit zijn ouderlijk huis in Assendelft op vakantie gegaan. Met de rugzak op is hij in elk geval op twee plekken in Nederland geweest. In die periode was er ook contact met de familie. Sinds 10 december is er niets meer van hem vernomen. Hij is voor het laatst gezien bij vakantiepark De Wierde in Den Oever waar hij te voet is vertrokken. Eind december begon een landelijke zoektocht. Via de site van de politie en op de Facebook-pagina van de stichting 'Zoek je mee' werden foto's en gegevens over de jongen geplaatst. Daarna bleef het stil. Zijn ouders kwamen er met eigen onderzoek achter dat Sidney een treinkaartje kocht van Den Helder naar Colmar in Frankrijk, doordat zij erin slaagden zijn mailbox en Google-account te hacken. Er is ook een telefoonsignaal uit het nabijgelegen Straatsburg vastgelegd op 10 december, precies op het tijdstip dat hij een overstap had in die stad. Daarom gaat de familie ervan uit dat hij naar Frankrijk is gegaan. Vanaf dat moment ontbreekt elk spoor.

'IK GEEF DE HOOP NIET OP DAT IK MIJN ZOON ZAL TERUGVINDEN'

Al ruim twee jaar is de zoon van Natasja (48) vermist. Sidney (toen 19) vertrok op een dag naar Frankrijk en is sindsdien spoorloos. Elke zomer gaat Natasja met vrienden en familie naar Frankrijk om hem te zoeken. "Ik blijf hoop houden dat hij nog leeft."

Als Natasja terugfietst van haar werk en een onbekende auto in de straat ziet staan, koestert ze altijd hoop. Is het Sidney? Heeft hij misschien een lift gekregen? Of is het de politie, met nieuws over hem? "Een keer zag ik een jongen met een rugzak precies voor ons huis stilstaan en naar binnen kijken. Sidney was het niet. Maar het kon een vriend van hem zijn, die iets kwam vertellen? Zo haal ik me van alles in mijn hoofd. Als ik onverwacht word gebeld door een onbekend nummer, neem ik altijd op. Natuurlijk is het dan weer een telefonische verkoper. Toch mis ik nooit zo'n telefoontje. Je weet maar nooit."

Goed teken

Natasja's zoon Sidney ging eind oktober 2016 onverwacht alleen op vakantie. "Pas later stuurde hij een appje om dat te vertellen.

Even daarvoor had hij zijn schoonmaakbaantje opgezegd. Dat vond ik een goed teken. Ik had het idee dat hij inzag dat het toch beter was een opleiding te gaan volgen. Die vakantie zou hem goed doen, dacht ik. Zo kon hij rustig bedenken wat hij met zijn leven wilde. 'Leuk voor je. Geniet ervan!' schreef ik dan ook. Sidney woonde sinds zijn vijftiende bij zijn vader, maar we hadden regelmatig contact. Onze band was goed. Wel was hij erg gesloten. Na twee dagen was ik toch wel nieuwsgierig naar waar hij nu eigenlijk was. 'Gaaf het

NATASJA: 'SIDNEY WAS TWEE WEKEN WEG TOEN MIJN WHATSAPPBERICHTEN NIET MEER AANKWAMEN. TOEN BEGON IK ME ZORGEN TE MAKEN.'

op 10 december uitgecheckt. Sidneys vader en ik slaagden erin zijn mailbox en Google-account te hacken. We konden vrij makkelijk in sommige gegevens komen | en zagen dat zijn telefoon hiermee was verbonden in Frankrijk. In zijn mailbox vonden we een treinkaartje vanuit Den Helder naar Colmar in Noordost-Frankrijk, dat Sidney had gekocht. In zijn Google Maps traceerden we op 10 december een telefoonsignaal in het nabijgelegen Straatsburg. Ik was blij met dat nieuwe spoor. Nu wisten we tenminste waar hij was en dat hield me op de been. Ik had de sterke hoop dat we hem wel zouden vinden. Samen met een vriend ben ik begin februari 2017 voor het eerst naar Colmar afgereisd om Sidney te zoeken. We deden navraag bij hotels, hingen overall flyers op, zochten in Colmar en op verschillende plekken in de

wel goed? Waar ben je?' vroeg ik. Daarop gaf hij geen duidelijk antwoord. Hij draaide eromheen. Ik weet nog dat ik hem, nadat hij zijn baan had opgezegd, vroeg wat hij nu van plan was. Hij antwoordde dat hij zijn geld ging opmaken. Ik dacht dat het een grapje was. Pas later besepte ik dat hij dat echt ging doen."

Overall gezocht

Het bleef steeds langer stil. Natasja zag dat haar berichten op een gegeven moment niet meer aankwamen. Hij was toen ongeveer twee weken weg. "Toen begon ik me zorgen te maken. Sidneys vader, mijn ex-man, is naar de politie gegaan. Daar werd hij weggestuurd. Naar een volwassen jongen van negentien jaar zoeken ze niet. Pas toen we inmiddels al twee weken geen contact meer met Sidney konden krijgen, ondernam de politie vlak na

Kerst 2016 actie. Aan Sidneys bankgegevens konden zij zien dat hij op 9 december voor het laatst geld van zijn rekening had gehaald. Tot eind december was er niets meer gepind. Dat gaf reden tot zorgen. Zijn vermissing kwam op de website van de politie te staan. Ook deelden we zijn foto's en gegevens op de Facebookpagina van de stichting 'Zoek je mee'. Door de geldopnames die Sidney had gedaan, ontdekte de politie dat hij een vakantie-huisje in vakantiepark De Wierde in Den Oever had gehuurd. Daar had hij

'EEN NIEUW SPOOR NAAR STRAATSBURG HIELD ME OP DE BEEN'

bossen en bergen van de Vogezen. Helaas herkende niemand hem. Ook de bergpolitie zocht tevergeefs naar Sidney. Wij stelden mensen die van de wandel- >

paden af gaan, zoals houthakkers, op de hoogte. In die omgeving hebben we naar hem gezocht en flyers verspreid. Dat leverde niets op. Vervolgens hebben we de stichting SIGNI zoekhonden ingeschakeld. Zij zijn meerdere keren naar Frankrijk geweest om te zoeken. Op een gegeven moment weet je

'SINDS HIJ WEG IS, STA IK ANDERS IN HET LEVEN'

niet meer waar je moet zoeken. Zowel de Nederlandse als de Franse politie deed niet zo veel meer. Ik had het gevoel dat we er alleen voor stonden en dat het er eigenlijk niet zo veel toe deed dat Sidney was vermist. SIGNI zoekhonden ging er meteen voor meerdere dagen naartoe, hebben vertalingen voor ons gedaan en ons geadviseerd en gesteund."

Zijn eigen weg

Het eerste jaar was Natasja alleen maar bezig met overleven. "Nachtenlang piekerde ik over waar hij zou kunnen zijn, wat er kon zijn gebeurd. Keer op keer pluiste ik zijn Google-geschiedenis uit, bekeek ik de filmpjes en websites die hij had bekeken. Daaruit maakte ik op dat hij op zoek was naar rustige plekken in de natuur, naar een andere manier van leven. En dat paste bij wie hij was. Sidney was anders dan de meeste jongeren van zijn leeftijd. Merkkleding en status interesseerden hem bijvoorbeeld niets. Hij was praktisch ingesteld en vond het belangrijker dat een T-shirt lekker zat dan dat er een interessante opdruk op stond. Ik vond het bijzonder dat hij zo in het leven stond. Hoewel hij anders was, werd hij op school nooit gepest. Een enkele keer sprak hij op mijn aandringen met een jongen uit zijn klas af. Sidney zonderde zich af van de maatschappij. Hij was intelligent en zat op het vwo-plus. Daarvoor deed hij steeds minder zijn best, omdat hij vond dat het geen zin had. Werken voor de rest van zijn leven, verplichtingen en regeltjes, leven zoals de meeste mensen doen, dat zag hij helemaal niet zitten. Hij wilde graag het leger in. Later werd hij na een psychologische test

Natasja: 'Dit laat zien dat de politie Sidney niet is vergeten.'

afgekeurd, omdat hij geen teamplayer was." Natasja blijft hopen, maar beseft ook dat het steeds moeilijker wordt om hem nog te vinden. "Met hulp vanuit Frankrijk is onderzocht of hij zich mogelijk heeft aangesloten bij het Franse vreemdelingenlegioen, een legereenheid in Frankrijk die vooral uit buitenlanders bestaat. Dat zou kunnen, omdat in Straatsburg een aanmeldpunt is. Bij het vreemdelingenlegioen kun je onder een andere naam terecht, dus hij was daar niet te traceren. Een contract duurt vijf jaar, als hij zich daar heeft aangemeld, moeten we wachten tot het eindigt. Als hij bewust voor een ander

leven heeft gekozen, kan hij overal in Europa zitten. En ja, ik houd ook rekening met de mogelijkheid dat hij niet meer leeft."

Was hij somber?

"Sidney was gesloten, maar ik vond hem destijds niet depressief. Nu twijfel ik daaraan. De verhuurster van het huisje in Den Oever vroeg hem wat hij daar zo alleen deed. Hij vertelde haar dat hij niet zo lekker in z'n vel zat. Misschien was het voor hem juist makkelijker dat tegen een vreemde te zeggen. Ik dacht ineens terug aan een keer dat iemand zich voor de trein had gegooid. 'Dat doe je toch niet,' zeiden Sidney en zijn vriend. Ik heb ze toen verteld dat ik niet per se tegen zelfmoord ben, als iemand echt niet gelukkig is en in deze wereld niet verder wil leven, maar dat je er wel rekening mee moet houden dat je er geen anderen in betreft. Sidney kwam op dat moment heel geïnteresseerd naar me toe, terwijl hij nooit zo goed luisterde. Daar denk ik nog

NATASJA: 'ALS IK IN DE VOGEZEN LOOP, DENK IK: NOU SIDNEY, JE HEBT WEL EEN MOOIE PLEK UITGEKOZEN OM VERMIST TE RAKEN.'

geregeld aan. Het zou kunnen dat hij zo somber was dat hij een einde aan zijn leven heeft gemaakt en bewust een stille plek heeft opgezocht om niemand tot last te zijn. Het is een verschrikkelijk idee, maar ik moet er rekening mee houden. Er is ook nog een kans dat hij de verkeerde is tegengekomen en dat die hem iets heeft aangedaan. Sidney is naïef en goed van vertrouwen, dus ondenkbaar is dat niet."

Slopend

Hoe zwaar de voortdurende onzekerheid ook is, Natasja ging vrij snel na de vermissing weer aan het werk. "Ik zette een knop om en wilde er op mijn werk niet over praten. Het gaf afleiding. Bovendien moest ik er zijn voor mijn twee jongere zoons van toen negen en elf jaar. Ik heb ze meteen verteld dat Sidney vermist is en mogelijk een ongeluk heeft gehad. Ook zij hebben het er moeilijk mee. Ze missen hun broer erg en zijn er verdrietig om, maar ze kunnen ook weer omschakelen als ze bijvoorbeeld naar een vriendje gaan. Toch is de oudste laatst op school een keer in huilen uitgebarsten. Dat geeft wel aan hoe zwaar het voor ze is. Buiten mijn werk om ben ik alleen nog maar met Sidney bezig. Het is slopend. Naar verjaardagen ga ik niet meer. Als ik ernaartoe fietsen aan Sidney denk, word ik emotioneel en komt het weer boven. In het dorp word ik vaak aangesproken door mensen die willen weten hoe het gaat. Natuurlijk is dat goed bedoeld, maar doordat ik er zo onverwacht mee word geconfronteerd, barst ik meteen in huilen uit. Inmiddels lukt het me wat beter om die emoties opzij te zetten. Althans, dat probeer ik. Steeds denk ik: waar is hij? Leeft hij nog? Ik volg al het nieuws en de websites met vermiste personen. Mijn ex-man en ik hebben dna afgestaan, dat zit nu in een

databank. Als er een lichaam wordt gevonden, kunnen ze kijken of er een match is. Mijn grootste angst is dat Sidney gevonden is en in een anoniem graf is terechtgekomen. Niet alle landen houden dit goed bij en nemen bij een gevonden lichaam dna af. Soms zijn er sprankjes hoop. Laatst is Sidneys vermissing op het nieuws in Italië geweest. Misschien levert het nieuwe tips op. We nemen ze allemaal serieus. Als mensen een foto sturen van een jongen die ze hebben zien lopen, moet ik goed kijken om te zien of het Sidney is of niet. Sidneys vader is al min of meer met rouwen begonnen en gaat ook niet meer mee met de zoektocht. Bij mij is dat anders. Ik koester nog steeds de hoop dat hij nog leeft." Sinds begin mei verschijnt Sidney in het kader van de politiecampagne Ride to Find met zijn foto op de tassen van maaltijdbezorgers van Deliveroo. In de vorm van rondrijdende foto's is er extra aandacht voor de vermisten. Natasja is daar blij mee: "Het laat zien dat de politie Sidney niet is vergeten."

Alles aan doen

Deze zomer gaat Natasja weer naar Frankrijk om Sidney te zoeken en flyers op te hangen. "Vorig jaar ging ik voor het

eerst met mijn zoons op vakantie naar Portugal. Ik deed het voor hen. Het was er mooi en de zon scheen, maar het lukte me niet om echt te genieten en de problemen opzij te zetten. Liever wilde ik in de Vogezen zijn om me daar nuttig te maken. Eerst was het pijnlijk om op die plek te zijn, nu vind ik het fijn. Het voelt alsof het Sidneys plek is. Dan denk ik: nou Sidney, je hebt wel een mooie plek uitgekozen om vermist te raken. Sinds hij weg is, sta ik anders in het leven. Vroeger ging ik graag op stap. Ik was ondernemend, deed leuke dingen en ging met de kinderen naar pretparken en dierentuinen. Dat doe ik niet meer. Ook hield ik altijd van opvallende uitgaanskleding. Nu trek ik standaard de bovenste broek uit de kast. Ik geef er niets meer om. Kan me ook niet meer druk maken om kleine dingen, waarom anderen vaak gestrest zijn. Tegenwoordig heb ik nieuwe kennissen en hobby's. Zo wandel ik graag in de natuur en verdiep ik me in bushcraft, overlevingstechnieken in de wildernis. Door me te interesseren voor dingen die Sidney ook altijd graag deed, voelt het alsof ik dichterbij hem ben. Het moeilijke aan een vermissing is dat je niet kunt rouwen. Er valt niets te verwerken. Het verdriet blijft bestaan. Toch verlies ik niet de hoop dat ik hem terug zal vinden. Ik wil er alles aan gedaan hebben. Dat houdt me overeind." ♡